

ikke, at nogen vil gøre Forsøg paa at komme tilbage til det gamle Forhold, hvorefter visse Blade i Landet vare autoriserede til at optage offentlige Kundgørelser. Det er rigtigt, at Statstidende ikke har vist sig at være nogen fordelagtig Foranstaltning for Staten, idet man i Stedet for som tidligere at have Indtægt af disse Bekendtgørelser nu maa regne med et aarligt Underskud paa dette Foretagende. Nu foreslaas der altsaa forskellige Foranstaltninger med det for Øje at tilvejebringe en bedre Balance, og som Sagen foreligger, forekommer det mig, at der ikke er andet at gøre end at slutte sig til disse Forslag. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg tvivler meget om, at de ville bringe noget bedre Udbytte, thi naar det hedder, at der i Fremtiden ogsaa skal kunne optages andre Bekendtgørelser fra offentlige Myndigheder, Institutioner, Legater, Stiftelser, Selskaber og Foreninger, opfatter jeg det saaledes, at det vil være disse forskellige Myndigheds egen Sag, om de ville sende deres Annoncer til Statstidende eller ikke. Jeg forudsætter, at der ikke vil blive givet dem noget Paalæg om at avertere i Statstidenden. Og under disse Forhold tror jeg ikke, at Adgangen til at faa optaget Bekendtgørelser af denne Art vil blive meget benyttet. Der er jo nemlig en Grundlov, der gør sig gældende for Avertering overhovedet, og det er, at man averterer der, hvor man kan vente, at ens Annonce gør sin Virkning hos de mange, der have Interesse af den paa-gældende Sag. Det er en almindelig Regel, at Betingelsen for at faa Bekendtgørelser i større Tal er at have mange Læsere. Jeg tror nu ikke, at Statstidende vil faa synderlig flere Læsere, fordi der gives Adgang til at faa optaget saadanne Avertissementer der, der vil rimeligvis blive læst af de samme, som nu ere nødte til at læse den. De Folk, der ønske, at deres Avertering skal blive almindelig bekendt, ville neppe i noget større Maal gaa til Statstidende med deres Bekendtgørelser. Tillige vil det jo virke i modsat Retning, at Priserne samtidig forhøjes. Det kan et Blad udmærket godt gøre, naar det har saa mange Bekendtgørelser, at det snarere kunde ønske at indskrænke Antallet, fordi det ikke kan skaffe Plads. Men et Blad, som søger at faa flere Bekendtgørelser, handler neppe synderlig hensigtsmæssigt ved samtidig at sætte Priserne op. Jeg venter mig altsaa ikke noget stort Resultat af dette Lovforslag. Sammenligningen med Priserne i andre Blade tror jeg ikke har meget paa sig, thi man betaler naturligvis hellere en

høj Pris i de Blade, hvor Bekendtgørelserne kunne gøre en tilsvarende Nytte, end i de Blade, hvor man ikke kan vente nogen synderlig Nytte deraf. Men, som sagt, under de foreliggende Omstændigheder synes der mig ikke andet at gøre end at foretage dette Forsøg. Man kan da se, hvorledes det virker. Skulde det ikke virke efter sin Hensigt, kan det jo altid tages under Overvejelse, om der maatte være andet at gøre for at faa Statstidenden til at betale sig. Egentlig skulde den kunne betale sig; det synes mig, at det vilde være rigtigt at forudsætte dette. At den ikke gør det, er en Fejl.

Jeg anbefaler dette lille Lovforslag til Gennemførelse. Det forekommer mig ikke, at der er Grund til at underkaste det nærmere Overvejelse, og jeg vil derfor anbefale at gennemføre det i den Form, hvori det foreligger.

Hey: Da Loven af 23. Januar 1903 var til Behandling i dette høje Ting, stemte jeg for den. Dersom man nu spurgte mig, om jeg mente, at det var en god og heldig Foranstaltning, jeg den Gang var med til at gennemføre, vilde jeg stille mig noget tvivlende. Jeg havde ikke tænkt mig, at det finansielle Resultat af Udgivelsen af Statstidenden skulde blive saa ringe, som det i Virkeligheden er blevet. Allerede den første ærede Taler gjorde opmærksom paa, at det drejer sig om meget mere, end der er Tale om i Bemærkningerne til Lovforslaget. Naar der her staar, at Underskuddet i alt er 3,591 Kr. 96 Øre, maa jo dertil føjes de 22,500 Kr. om Aaret, som Staten har mistet, siden den Afgift, som hovedsagelig blev betalt af „Berlingske Tidende“ og for en mindre Sums Vedkommende af „Aalborg Stiftstidende“, faldt bort. Der er ikke Tvivl om, at denne Afgift vilde være bleven større nu; hvis man var gaaet den Vej, naar Privilegierne bleve ledige, at ordne sig med Afgifter, vilde Beløbet nu være blevet ret betydeligt, saaledes at det, som dette Foretagende har kostet Staten, i Virkeligheden ligger langt, langt over de 3,591 Kr. 96 Øre, som nu angives at være Bekostningen derved.

Naar Talen da er om at foretage nogle Forandringer ved Statstidenden, for at den kan komme til at bære sig bedre end hidtil, stiller jeg mig ligesom den sidste ærede Taler (J. Pedersen) tvivlende derved. Vi have her et slaende Eksempel paa, hvad Statsdrift vil sige. Jeg tror ikke, at Foretagendet kan blive godt, eller at en Forhøjelse af Betalingen for Be-